

Naročnina: doma na skli-
pni naslov mesečno 2 D.,
na posameznega 2 Din.
50 par.

V inozemstvo mesečno
6 Din. Z M. Listom, M.
Ograjkom i kalendarom
letno 100 Din.

Plačati se mora bar me-
sečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi
hš. 67, uprava v Črensov-
cih, Slov. Krajina.

Cena oglasov:
cela stran 800 Din., pol
strani 400 Din. i tak niže.
„Poslano“ i med tekstom
vsaka reč 2 Din. Mali
oglasi do 10 reči 5 Din.,
više vsaka reč 1 D. 50 p.
i oglasna taksa posebi.
Popust po dogovori.

Brezmadežno poprijetje i človeči razum.

Naša sveta vera je puna skrivnosti. Edna takša skrivnost je Marijino brezmadežno poprijetje. Da je tak, to znamo, ne more pa naš človeči razum popolnoma razmiti, kak je to Bog napravio. Za vernoga človeka je odgovor na to skrivnost jako kratak: Bog je tak šteo pa se je zgodilo. On je vsemogoči. Dobro pa je, da si z raznimi dokazi to vero okrepimo.

Gda je angeo Gabrijel z rečmi „in blaženi je sad tvojega tela“ oznano Mariji, da bo postala mati boža, je s tem že razodeo skrivnost brezmadežnoga poprijetja Nje same. Gotovo je najpre, da je Jezus Kristuš, največša svetost, šteo meti čisto mater brez zamazka. Či bi samo eden edini zamazek, madež, greh, omadeževao Marijino dušo, bi si Jezus gvišno zbralo drugo, bole čisto mater. I či je na celoj zemli ne bilo čiste, brezmadežne device, jo je vsemogočni Bog lahko stvorio, kak je stvorio prvo ženo Evo čisto, nedužno. Tak je Bog tudi včino.

Gda premišljam Odrašenika v naroči Device, gda ga vidim počivati v njenom naroči, gda ga premišljam zaprtoga v njenom čistom teli, se večkrat pitam: Što vüpa praviti, ka je Bog za eden sam trenotek prepusto šatani ono svetišče, gde bo Njegov Sin najšeo počitek, ono deviško ležišče, gde bo obhajao dušno zdavanje s človečev naravov?

Jezus Kristuš je lübo svojo mater bole, kak jo more lübiti najbolje lübeči sin toga sveta. Či je pa tak nežno lübo svojo mater, bo li potem dopüsto, da jo bo težilo breme prokletstva? Nikak ne! Njegova lübezen je prevelika, da bi püsto ječati svojo mater v verigah greha. Njegova čast je previsoka, da bi prebivao v omadeževanom teli. Marijina čistost je mogla biti spodobna čistosti Jezusa samoga. Zato je mogla biti vsigdar brezi vsakšega zamazka, madeža, tudi brezi posledic izvirnoga, poprijetnoga greha. Bog sam je tak šteo i je napravo izjemo ravno pri Mariji. V tom je pa ravno Njeno brezmadežno poprijetje.

Marija je sodelüvala za rešenje človeštva, ar se je v njenom čistom teli včlovečo Odrašenik sveta. Kak velika čast je to za našo Devico! Svojemi Sini, vsemogočnomi Bogi, je pomagala rešiti človeči rod i ga strgati iz verig hüdobnoga düha. S tem je včiniła za nas več kak angeli, ki nas noč i den čuvajo. Bog sam je izročio svojega Sina v njeno varstvo, da je čuvala nad Njim kak veren angeo. Zato se po pravici zove *kralica angelov*. Što bi potem dvojio v Marijinoj čistosti, či so vsikdar čisti i nedužni angeli, Njeni služabniki? Bole čista kak služabnica more biti gospa; bole čista kak angeli je mogla biti Kralica angelov, Marija Devica.

Brez greha poprijeta Devica Marija, reši nas smrtnoga greha.

Da je Marija bila vsikdar brezi najmenšega greha, tudi brezi izvirnoga, poprijetnoga po Adami, nam kaže nadale namen včlovečenja. Vsi znamo, da je namen včlovečenja v odrešenje človečanstva iz peklenških verig izvirnoga, poprijetnoga greha. Ali bo Marija, ki je rodila Odrašenika, podvržena tomi grehi? Bo Ona v istom prokletvi, iz šteroga je rešila človeči rod? Ne, to ne sme biti! Naša zdrava pamet nas vči, da je Bog mogao že včasi v spočetji občuvati svojo mater čisto, brezi vsakšega zamazka madeža.

Marija pa je ne bila samo mati boža, bila je tudi zaročnica sv. Düha. Gda jo je Bog odločio za mater svojemi Sini, jo je sv. Düh izbrao za svojo zaročnico. Što vüpa praviti, ka je sv. Düh, to najčistejše, najbolje sveto Bitje vzelo nečisto, po izvirnom, poprijetnom grehi oskrunjeno deklo, robinjo hüdobnoga düha za svojo zaročnico? Nikak ne! Vsa čista i brezi madeža je mogla biti boža zaročnica, Marija Devica.

„Kak je Jezus meo v nebesaj očo, šteroga častijo serafini trikrat sveti, tak se spodobi, da ma na zemli mater, ki je vsikdar bliščala v svetosti.“ Tak pišejo sv. oča Pij IX.

Bog je že od večnosti odebrao Marijo za svojo mater. Ona sama nam pripovedavle v knigi pregovorov, kak nam razlaga reči sv. Düha sv. Maticerkev: „Gospod me je meo v začetki svojih potov, prle kak je kaj včino od začetka. Od vekomaj sam postavljena, prle kak je bila zemla. Ne je bilo ešče brezdnov i jaz sam bila že poprijeta. Tüdi stüdenci vode so ešče ne izviralı... sam se jaz rodila... Gda je delao nebesa, sam bila poleg; gda je s stanovitnov postavov ograjao brezdna, gda je zemli pokladao dno, sam bila pri Njem. Vse sam ravnala ž njim i se ž njim vsaki den veselila pa vsikdar pred Njim igrala.“ (Preg. 8, 23).

— Či je Bog tak lübo Marijo, ka se je nikdar ne ločio od Nje, zagotovo je ne bila nikdar omadeževana od greha, ar greh loči od Boga i vzbüja sovraštvo pa srd, ne pa lübezen v vsesvetom Bogi.

Marija je postala mati boža i tak doslegla neskončno čast. Či je pa bila Marija Dev. tak blüzi Boga, da je zaslužila neskončno čast, jo je krasila neskončna čistost, ki odstrani vse grehe.

Či nazadnje ešče pomislimo, da je Jezusova krv mela moč greh izbrisati, je gotovo mela tudi moč greh zabraniti. Či pa ma moč greh zabraniti, se ne bo Bog toga poslüžo? Či ne pri drugom, pa bar pri svojoj materi je to včino i jo obvarvao od izvirnoga, poprijetnoga greha. V tom pa je ravno skrivnost njenoga brezmadežnoga poprijetja.

Tak nas človeča pamet sama vči, da je bila Marija poprijeta brezi zamazka, brezi madeža. — R.

Marija v svetopisemskih predpodobah.

Za tebe, o Marija, brezmadežna Devica, so vse najlepše podobe, ki krasijo svete knige, za tebe vse najslajše reči:

Pridite tüdi ve, o močne žene, pridite proslavlat mojo in svojo kralico, pridite opevat njene jakosti!

Jaz te vidim, o Labanova hči; lepa si i za te bo Jakob slüžo še celih sedem let; toda lepša bo ona, predpodobljena v tebi, ki bo pridobila bože Srce.

Vstani, o Debora, i opevaj Jahelo, Haberoovo ženo, spodobno velikomi knezi, opevaj zmago nad kralom Jabinom: cvek je zabila Sisari v glavo i ga vsmrtila.

Toda bole močen od Sisare je bio šatan, bole močna od Haberoove žene je bila Marija, ki je z deviškov nogov peklensoj kači strla glavo.

Zložite, o Betuličani, novo pesem i novi den prištejte svojim osveto: vojvoda 20ih jezer oboroženih pešcov i 12 jezero oboroženih konjenikov je vmro: njegovo glavo je odsekala Judita: hči Merarija se vrne slavna i zmagonosna.

I ti, o sv. Cerkev, zaspevli nove hvalnice i nove dneve pridrüži svojim svetkom: hči Joahima jeslavno zma-

gala; bole kak Judita jo bo lüdstvo zvalo blaženo.

Pridi Estera, kralica lepote i milobe; Asver te čaka, očaran od milobe tvojega lica, od nežnosti tvojega značaja: približaj se prestoli, i po tebi bo lüdstvo dobilo rešenje.

Pokaži se, o Marija, najlepša izmed stvari; Najvišji je pogledao tvoje srce, bole čisto od zlata, i zavolo tvoje poniznosti se bo v Tebi včlovečila večna Reč.

Veselite se, o narodi; radüjte se, o lüdstva! Nova Estera se je prikazala pred Bogom i nam zbrisala smrtno obsodbo.

O kruti šatan, henjaj šütati za prečistov Devicov, ki mora postati mati: Marija ti bo strla glavo.

Ohladite, o narodi, nespametno svajo: vi ste bratje i sinovje edne matere, ki je Marija.

Zamorite v srci pogüбно sovraštvo i sküпно hvalite ženo, ki je Devica i Mati: hvalite Ono, ki je ne mela zamazka, madeža v svojem poprijetji.

Hvalite gospo, štero je Kral kralov šteo počastiti. I Ti, brezmadežna Devica, sprejmi naše češčenje i vlevaj nad našo glavo nebeske milosti! — R.

NEDELA

drüga Adventska.

Evangelij (Mataj 11). Tisti čas, gda bi Ivan čüo vu vozi dela Kristušova, poslavši dva z svojji vüčnikov, pravo je njemi: Ti si te pridöči, ali drugoga čakamo? I odgovoreči Jezus veli njima: Idoča nazvestita Ivani, štera sta čüla i vidila. Slepı vidijo, plantavi hodijo, gobavci se očiščavajo, glühi čüjejo, mrtvi gori stanüjejo, nevolnim se Evangelium nazviščava. I blaženi je, ki se ne spači v meni. Gda bi pa njidva odišla, začao je Jezus praviti vnožini od Ivana: Ka ste vö šli vu püstinu gledat? Jeli trst od vötra gibajočo? Ali ka ste vö šli glädat? Človeka v mehkom gvanti oblečenoga? Ovo, ki se z mehkim gvantom oblačijo, vu kraleski hižaj so. Ali ka ste vö šli gledat? Proroka? Ešče velim vam, i več od proroka. Ar je te, od šteroga je pisano: Ovo jas pošlam Angela mojega pred licom tvojim, šteri pripravi pot tvojo pred tehom.

Dnes tјeden smo začeli adventni čas. Advent pomeni prihod, najpre prihod Gospodov. Pravzaprav je advent ravno ne prihod, nego *priprava na prihod*. Priprava na prvi prihod Gospodov ob rojstvi v Betlehemu, pa tudi priprava za njegov zadnji prihod: pri vesolnoj sodbi.

Bog je poslao na svet velikoga moža, spokornika, predgara, proroka, sv. Ivana Krstitela, da je priplaval lüdstvo na prihod Gospodov. Tüdi pred nas stopa v teh dnevaj adventa

te sveti mož, te veliki spokornik, glas kričečega v püščavi. Tri adventske nedele zaporedoma ga pošila Cerkev k nam, da tüdi nas pripravi na prihod Gospodov da nas opomene, nas zdrami i spravi k pokori. To ka je povedao Židovom, prav to vse ma tüdi povedati nam. Sam Jezus jako hvali sv. Ivana Krstitela. Imenüje ga proroka i več kak proroka, angela, imenüje ga celo največšega od žene rojenih.

Sv. Ivan Krstiteo je bio veliki spokornik pa tüdi oster predgar. Ka je od drugih zahtevao, to je najpre sam delao. Vina i drüge opojne pijače je ne pio, nego samo vodo. Obleko je meo iz kamelje dlake i to na golom teli brez spodnje obleke. Prepasani je bio z ledernim pojasom, tak je kamelja dlaka ostro pritiskala na kožo. Jo je pa kobilice i divji med. Nišče njemi je te pokore ne naložo. Sam je spoznao veliko vrednost pokore.

Mi pravimo, da smo krščeniki i vüčeniki Kristušovi. Kristuša — križanoga, razbičanoga, oplüvanoga, s trnjom koronanoga, ki je ne meo, kam bi glavo položio. Koliko se pa mi pokorimo? Koliko smo spodobni Ivani i koliko Kristuši? Mi samo to gledamo, kak bi nam bilo bole prijetno na sveti. Da mammo lepo hižo pa dosta penez.

Skoro vsaki si žele kak največ zemeljskih ugodnosti i telovnega uživanja.

Svet se ponaša s kulturov i napredkom, sv. Pavel pa je pravo, da se nešče ponašati z nikim drugim kak s križom Kristušovim. Cerkev je morala post skoro popolnoma odpraviti, ar ga ljudje neščejo. Po peldi sv. Ivana Krstitela so neštérni dobri kristjani djali: sv. Ivan Krstiteo je ne pio nikše opojne pijače, tudi mi je neščemo, zato ka haska nikšega ne prinaša, škode pa dosta, na zdravji, na nošnji, na duši. Pili bomo vodo, postanemo abstinentje. Ka so pa drugi na to pravili? — Da je to norost! Nemrejo toga razmeti, smešno se jim vidi. Norca se delajo iz tistuh, ki s treznostjov nasledujejo sv. Ivana krstitela Ali je ne takše mišljenje bole pogansko kak krščansko? Pa je pokora kaj smešnega, kaj nespametnega?

Gda se je l. 1858 v Lurdi Marija prikazovali sv. Bernardki i jo je Bernardka pitala, ka žele, je odgovorila trikrat: Pokora! Pokora! Pokora!

Či ščemo biti pravi krščéniki, ne bojmo se pokore. Pa či si že ne bi radi nalagali kakše pokore, prenašajmo vdano bar tisto pokoro, tisto trpljenje, tiste križe i težave, štere nam pošila Bog v naše dobro ali pa nam ljudje prizadevlejo. Teh križov se itak nemremo iznebiti, zato je najbolje pametno, da jih prenašamo brezi čemerov, da si bar s temi nekaj zaslužimo.

Slavnost v Lendavi.

Na katalenje na proščenje je lendavska župnija doživela veliko slavnost, štere spomin se ne bo zbrisao z spomina kesnih rodov.

Lendavska farna cerkev je potrebna bila temelitoga popravka. Začeo je z vpelavanjem elektrike i postavljanjem jasic g. dekan Jerič, prednik g. plebanoša Bakana olepšavati cerkev, a dovršo je to delo v popolnosti g. plebanoš Bakan. Ponovo je cerkev popolnoma oznotra i ozvuna. Dobila je novi rust i streho cerkev z tórnom vred, novi poseben vhod na koruš, oznotraj je vsa poslikana, tabernakl po cerkvenih predpisih predelan i okrašen, svetniki z velikim oltarom vred bogato pozlačeni, vse prefarbano, prenovljena, da zgleda cerkev kak čista zaročnica z vencom na glavi pred zdavanjem.

Pet svetih meš se je služilo te den v lendavski cerkvi. Po sedmoj se je lendavsko občinstvo posvetilo Srci Jezušovomi, po osmoj deca, po devetoj slovenski farniki, po velikoj pa cela fara z madjarskimi verniki. Osma meša je bila šolska. Vsa hvala ide učitelstvu lendavske fare, da se je z gorečnostjov zavzemalo za šolsko mešo. Do petsto dece se zbere k svetoj meši, pri šteroj šolarje lepo spevlejo. Genlivo je bilo slišati z neudžnih dečinskih vüst posvetilno motitev, gda so jayno izpovedala deca, da verno ščejo služiti vse svoje življenje sladkomi Srci Boga Odrešenika.

Pred velkov sv. mešov je g. dekan Jerič obdan od lepoga števua duhovščine blagoslovo tabernakl, križ na tabernakli, nove slike i druge reči, ki so potrebuvale blagoslova. Zatem je pa blagoslovo z lepimi i dugimi cerkvenimi molitvami zvon, šteroga je kupo g. Toplak Jožef, lastnik slatine na Petanjcih v zahvalo, ka ga je dober Jezus živoga i zdravoga pripelao nazaj iz svetovnega boja i na spomin v boji spadnjem vojakom. G. Toplak je z g. dekanom Jeričom skupno bio v bojni nevarnosti. Genlivo i zahvalno je poslušao svojega tovariša g. Jeriča blagoslovitvene molitve, kak genlivo i zahvalno je te molo i spevao, ar se njima je v duši zbujao spomin na strahote bojne, na grmlenje topov, reglanje strojnic, ar njima so pred oči stopale podobe vnožine razmrvarjenih tovarišov, ki spijo svoj sen v tújoj zemlji, njeva je pa dober Bog ohrano i povabo, da ga odličita, eden kak duhovnik, drugi kak dobrotnik cerkve. Botrinsko čast je vršila g. Toplakova, rojena Sep Marija.

Po blagoslovitvi zvona je Najsvetejše prenešeno v novi tabernakl, na to pa se je oglasila boža reč z vüst urednika Novin na predganiči od

Slovo g. Cigüt Petra.

Izvirno poročilo Novin.

G. Cigüt Peter, salezijanski duhovnik so nas zapustili i se odselili kak svecki duhovnik djakovske púspékijo v to, da tú vodiyo dušno pastirstvo. Ar je tú dosta Slovincov i Vogrov, niednoga duhovnika pa nej, ki bi bio zmožen teva jezika, zato se g. Cigüti odpira tú bogato pole za rešenje dús.

Dneva 28 i 29. novembra so se mudili v svojoj rojstnoj vesi Nedelici i fari Törnšči, gde so služili 28. veliko sv. mešo i preagali. Na domi so pa obhajali 90 letnico rojstva oče, Cigüt Jožefa, koga obdaja pri toj redkoj obletnici 70 potomcov. Meli so 9 dece, živeli v siromaštvu, a Bog jih je blagoslovo, vnúki, pravnúki so vsi zdravi pa zadostno premožni, ar Bog tiste, ki njemi toliko dús odgojijo, kak njum je on odločo, posebno blagoslavlja v duši, pa tudi v postenji i vrednosti. Z ženov so živeli 63 leta v zakoni, ki so pred 2 letoma vmrli. Za oba starša so g. sin duhovnik v slovo od doma služili 2 sv. meši. Te dni so se tudi poslavliali g. Cigüt od svojih prijatelov. Odhajajočemi g. Cigüt Petri se duhovščina Slov. krajine z verniki vred toplo zahvali za vno go dobrega, ka je včino med nami, za vno go trude, štere je preneseo za čast božo i rešenje dús pa njemi žele Srce Jezušovoga obilen blagoslov za duhovno pastirstvo v djakovskoj púspékiji.

deviške i lübeče vere sv. Katalajne. Na konci predge je povedao, da vidi v toj cerkvi spunjeno, ka Bog zahteva od svoje hiše: Bože hiše se dostaja lepota. Olepšana je ta hiža boža, ar je gorela lübezen v srci g. plebanoša, ki so darüvali noči i dneve skoz več mesecov, naj se prenovitev kak najpopolnej dovrši i z takšim naporom, da so celo zbetežali. Za časa njihovoga oslabljenja so še naprej vodili nadzorstvo nad delom, a vso duševno skrb nad 11 jezero dús broječe včlike lendavske fare pa sta prevzela njihoviva pomočnika, g. kaplana Halas i Koren, pa sta vso duhovno skrb opravljala vsem i za vse z največšev gorečnostjov, ka posvedoči zadovolstvo cele fare. Vodila jiva je pri tom teškom deli samo lübezen.

A lübezen, nesebična, plemenita, velika je napunjavala lendavske farnike, ki so v toj stiski, gda malo štera hiša ma ta najpotrebnejša, da so dragevole prispevali nad 200 jezer Dinarov za olepšanje hiše bože, da so svojemi Jezusi postavili tabernakl, kak ga zahtevajo cerkveni predpisi, kde bo za nje prebivao, da je napunjava z jakostmi, bogati v siromaštvu, krepí v slabosti, tolaži v žalosti, i njim plačo deli na smrtno vüro tisti Jezus, ki je opazo skriti filer sirote dovce i ga pohvalo i ki je plačo obečao ešče za kupico mrzle vode, štero ponudimo najpozrednejšemi človeki na zemlji. Sledila je slovesna sveta meša z dvorbov, štero je služo g. dekan Jerič. Med svetov mešov je krasno, iz srca i v srce segajoče popevala do zadnjega koticčka nabita cerkev, pesem je sprejavalo orglanje g. kantora Dominka z vsov dovršenostjov. Čutila se je zaistino po rečaj sv. Pisma „nova pesem“ v prenovlenoj novoj cerkvi. Po svetoj meši so g. dekan naprej molili posvetilno molitev i nešteta vnožina je z genjenim srcem ponavljala reči posvetilne molitve: Tvoji smo i tvoji ščemo ostati.

Popoldnevi je g. dekan istotak z dvorbov opravo slovesni vešperaš, pri šterom je cela cerkev nad vse lepo popevala pred Najsvetejšim Tantom egro in Genitori.

Narod je zamišlen v svojo notrašnjost zapústo kraj lepote i se povrno z popolnim duševnim zadovolstvom v svoje domove z tem močnim nakanenjem, da bo na božo hišo rad darüvao i da bo živo hišo bože, svojo dúsno den za dnevom lepšao.

G. plebanoš je bogato pogostio svoje duhovne sobrate i majstra g. Zamudo Franca iz Križovec pri Lotmerki, ki je zlatarska dela opravljao pa Smrekar Janoša slikara iz Veržaja,

SLOVENSKA KRAJINA.

Navuk zn tretjired je 8. dec. po večernici v Črensovcih. Večernice ob 2. Po navuki ponovijo kotrige zaoblübo čistosti, ki so se za to zavezale.

Patanjci. Rojstna hiša g. Gabor Alojza, jurjanskoga kaplana, je priredila 22. nov. prijateljski sestanek z malim goščenjom, šteroga so se vdeležili poleg domačega sina duhovnika sle-

Zahvala.

Ob svojem odhodu iz Gančan sem bil deležen tolike prisrčnosti, da se moram zahvaliti vsem, ki so se v teh dneh spomnili name. Prav posebno pa se moram zahvaliti vsem gančkim vaščanom, med katerimi sem deloval skoro 18 let. Med tem časom sem se popolnoma vživel v razmere ljudi ter sem po svojih skromnih močeh deloval na tem mestu kot katoliški vzgojitelj mladine. Toda moji skrbi ni bila posvečena samo mladina, temveč sem skušal s svojim nasvetom pomagati tudi ostalim vaščanom, ki so me pri tem delu vsestransko podpirali. Tako smo ustvarili vaško skupnost, da nam je sedaj vsem hudo, ko se moramo ločiti. Saj je bila tisti dom v vasi, ki je bil nekako zatočišče vseh vaščanov, kjer niso našli razumevanje samo ob nesrečah, ampak so našli razvedrilo tudi muzikanti in pevci.

Imenoma se moram zahvaliti vsem sodelujočim pri poslovnem večeru, med njimi so se ga udeležili prečastiti g. Franc Štukovnik, kaplan iz Beltinc, gg. učitelja Oman in Kosi. Zahvaljujem se g. Horvatu Matiji, ki je govoril v imenu občine in šolskega odbora ter mi izročil simbolično darilo kot spomin na Gančane. Povdaril je naše skupno delovanje od prevrata do današnjih dni. Mnogokrat so bili težki časi, ko sem po prevratu našel popolnoma neurejene razmere, ki smo jih pa po par letih složnega delovanja uredili, čeprav so prišla nad nas preganjanja in težki časi. — G. Kuzmu Ivanu, ki se mi je zahvalil v imenu gasilcev za dolgoletno članstvo, g. Francu Glavaču, ki se je poslovil v imenu kaloliške prosvete, ter malemu Sabotinu Štefanu, ki se mi je zahvalil v imenu šolske mladine za moj trud v šoli.

Vsem skupaj želim, naj delujejo še v nadalje v skupnosti s šolo po smernicah, ki sem jih začrtal z njimi v prid slovenskega naroda.

Neržima Aleksander.

Politični pregled.

Angleško francoski dogovori. V Londoni se vršijo razni dogovori med angleškov i francoskov vladov, se tičejo Sredozemskoga morja, shoda v Evropi, kolonij i Kitajske. Anglija ne privoli, da bi se Nemcom odstopile kolonije nači, kak če tudi Francija v to privoli. Anglija ne privoli, da bi v Šanghaji, ki so ga zavzeli Japonci, samo tej pobirali carino.

Kitajska. Japonci se naglo bližajo glavnimi mesti Kitajske Nankingi i izjavljajo, da neščejo zasediti kitajske zemlje, samo takšo kitajsko vladu želejo, štera sklne gospodarsko pogodbo z Japonci i štera de se borila proti komunistom.

Španija. Veroborci so prestopili pri Toledu reko Tajo. Japonska je priznala vladu generala Franka kak prleže Madjarska.

Romunija. Z velkov agitacijov se pripravljajo v Romunijo na državnozborno volitve.

ki je slikao cerkev. Oba sta lepo delo napravila i jiva priporočamo. Slike je pa naslikao akademski slikar, lendavčar g. Pandur Ludovik, ki je ovak tudi lepo zvršo svoje delo, samo da bi nagoto angelcov, posebno ednoga angelca mogeo bole zakriti, ar moti v pobožnosti molilce Najsvetejšega.

Slovesnost, ki je obinola srca vseh, ki so se je vdeležili, globoko i vroče, naj obine z lübeznostjov Jezušovoga Srca vso fare, je naša poznizna prošnja do toga lübečega Srca. Tak naj bo.

deči gospodje: Krantz Jožef, dekan, Vojkovič Jožef, sobočki plebanoš z svojim kaplanom Škraban Janošom i Šostarec Alojz, profesor verenavuka na sobočkoj gimnaziji.

Črensovci. Krajevna kmečka zveza v Črensovcih bo mela meseca decembra gospodarski tečaj; tečaj se vrši vsako sredo i petek od 2 do 6 vüre, a mesto 8. dec. bo 7. dec. Ar je tečaj velike važnosti za gospodare i brezplačen, je vsakomi dana možnost, da se tečaja vdeleži. Vršo se bo v malo j dvorani Našega doma.

Trnje. V petek je doletela Žalig Štefana nesreča v logi. Pri sekanji drv je spadnalo drevo na njega i ga jako poškodüvalo. Med prevozom v bolnico je bio v Črensovcih spovedani i je malo za tem na poti vmro.

Posvetitev Srci Jezušovomi. Župnišče v Lendavi se je 28. nov. posvetilo Srci Jezušovomi, to je g. Bakan Štefan, plebanoš, z svojima g. kaplanoma, svojima starišoma, sestrov i držinov. Obred posvetitve je zvršo vrednik Novin.

Širitelom. Širitelje iz sobočke, tišinske i martjanske fare naj iščejo svoje kalendare v Soboti v trgovini Hahn Izidora.

Beltinci. V našoj občini se širi en čas novi časopis „Slovenska vas“. To je glasilo rdečih, krščanskoga duha ne smo najšli v njem. — Naš deški (fantovski odsek) lepo napreduje. Zadnjič je na njem predavao g. profesor Novak Vilko od stari šeg slovenskoga ljudstva jako zanimivo. Več takših predavanj bi si želeli.

Prosvetnoga društva dekliški odsek v Črensovcih vprižori na svetek Brezmadežne dne 8 popoldne ob 3 vüri včasi po večernicah v Našem Domi lepo zgodovinsko igro: „Ljudmila“, na štero vüdnio vabijo.

Pozdrav pošila i svojoj mami za god vse dobro žele Zver Marta, Ižakovci, iz Francije.

Gančani. Zapüščajo nas, gospod šolski nadupraviteo, Aleksander Neržima i odhajajo na novo službo šolskoga nadzornika za sobočki okraj. Gospod so prišli v Gančane po prevratu leta 1919. Tak so zdaj že bili 18 let v Gančani. Bili so jako prilübeni, ne samo od šolske dece, liki od vseh večšarov, šteri so v njih vidli vzor katoličanskoga moža, skromnoga i lübečega srca očo za vsakoga, dobrog svetovalca v nevolaj i predvsem krščanskoga vzgojitela dece. Bili so mož, kakših v denešnjih časaj dosta menka. Naše lüdstvo teško prenaša zgubo, štera nede zlejka nadomestiliva. Gospodi nadupravitelji pa na novom službenom mestu želemo obilno božega blagoslova. Nikdar jih ne pozabimo. — Gančanci.

Brezposelni.

Nenadoma sta vstopila dva i niti prav potrkala nista. To je na prvi pogled opazil, da sta strašno suha in ne bogata. Začela sta razkazavati svoje bogastvo, manj posrečene oljnate slike: hiše ob vodi, vile ob morju, zelo nerodno tihožitje strahovitov velikih križantem v kričejih barvah in strašno simetrično postavljene na mizo, „mačke na prepovedani poti.“ — Nobena ga ni zanimala; pač, zadnja, ki sta mu zdaj pokazala: menih na vrtu...

„Kje sta pa to slikala?“

„Jaz sem bil te počitnice ob morju, nekaj malega slikal in kupil več lepših kart.“

„Pa sta iz tega mesta oba?“

„Ne, jaz sem iz...“ Imenoval je precej oddaljeno mesto — „Vaše ime sem že videl napisano na več slikah pri svojih tovariših. — Kaj vas je nagnilo, da ste začeli slikati, umetniški čut?“

Bolno se je nasmešnil, nato pa pokazal na stisnjen trebuh in precej cinično odgovoril:

„A ne; ta, želodec me je nagnil; bil sem trgovski pomočnik, nato sem stopil v družbo s tovarišem (prihranil sem si 10 tisoč Din) in sva odprla majhno branjarijo — pa so me opeharili — z njim vred. — Iskal sem znova službo, pa je nisem našel. — Nato sem začel s slikanjem...“

Sobota. Mikloš prihaja. Kak vsako leto, priredi tudi letos Prosvetno društvo v Soboti Miklošov večer za vso dečo. Na sporedi je mladinska spevoigra „Miklavž prihaja“. Predstave bodo trikrat: to v nedelo 5. dec. popoldne ob pol 3 vori za vse okoličane iz Rakičana, Bakovec, Kroga, Satahovec, Črnc, Lukačev, Černelavec in Borejci in iz sosednih far. V nedelo večer ob 8 vori za Sobočane. Igra se ponovi še v ponedeljek 6. dec. ob 8 vori zvečer. Vse predstave se vršijo v Prosvetnoj dvorani poleg katoličanske cerkve. Sprejemajo se darovi za Mikloša v nedelo popoldne in pred vsakov predstavov v prosvetnoj dvorani. Starši, pripelajte svoje dečo. Vstopnina je 8, 6, 4 i 3 Din. V nedelo popoldne ob pol 3 vori pa 6, 4 i 3 Din. — Prosv. društvo v Soboti.

Borejci. Prosimo g. urednika Novin za pomoč. Čteli smo v zadnji številki Novin z dne 28. XI. 1937 glas, ki se je nanašal na neko društvo v Borejci, da je to žezgalo knjigo. „Junak s pristave“ ino druge. To društvo, na štero se misli, to šče popravlja, da ono ne melo s temi knjigami nikšega opravka, i je tudi ne žezgalo. Naše društvo je dobilo dvesto razni knjig od kluba: Prekmurski akademikov v zimskom časi za čitanje. Med tistimi knjigami se je našlo več verski knjig. Kda smo je mi prinesli v našo knjižnico, smo je prebrili i navzoči je bio član kluba: Prekmurski akademikov, kak glavni funkcionar. On je odvezal od teh klubovih knjig več takših verskih knjig i je odnesel v neko žganjarno i je tam med veččari žezgao. Naše društvo ne bilo lastnik teh knjig i se tudi ne moglo postaviti za knjige, naj se ne žezgo. Lastnik knjig je klub Prekmurski akademikov i je tudi član kluba te žezgao. Člani našega društva so bili proti tomi ali on je izjavo, da so knjige last kluba i je on lahko vniči. Mi se ščemo s tem opravičiti, ar smo mi ne bili krivi tega dogodka. Vas pozdravljamo.

Tajnik: Predsednik:
Ciglar Jožef. Benčec Karol

Mi vzememo na znanje te dopis v toliko, da glavna krivda ne leži pri zažiganji knjig na društvi, a društvo je dužno oblasti javiti tistoga akademika, ki je knjige žezgao. To edno, drugo pa to, ka če društvo šče samo, piknjico Kristušovoga duha v sebi ohraniti, te naj išče indri knjige, ne pa pri Klubu Prekmurskih akademikov. — Vr.

Beltinci. Naše katoliško prosvetno društvo, se na tom mestu najlepše zahvali Prosvetni knjižnici v Mariboru, štera nam je pripomogla, da smo dobili cenej knjige. — V nedelo 5 decembra po večernici bo v prosvetnoj dvorani predavanje s skioptičnimi slikami od naših izseljencev v tujini, ki mate svoje drage v tujini ste vljudno vableni. Bog živi!

„Koliko pa računate za to?“
„120 Din.“ — „Malo preveč bo — 100 Vam dam“ — „Dajte 110“ — „Ne, 100 dam, saj še to ni premalo“ — „Na umetniških razstavah ne dobite slike pod 300 Din.“

Ni sem hotel dokazovati, da bi te slike težko prišle na umeniško razstavo. „Pa naj bo 100 Din, ker je to prva, ki jo danes prodam.“

Začela sta mi razlagati, kakšne druge slike sta že prodala in kaj nameravata slikati. Navidezno ju je poslušal, nato dal roko obema: „slikar“ jo je rahlo, stisnil, tovariš „agent“ pa bolj močno.

Saj ne bi kupil slike, če se mu njena ideja ne bi zdela tragično zanimiva; debel menih na vrtu, v ozadju zvonik — brez križa... To ga je namreč najbolj zadelo; da je brezposelni naslikal debelega meniha in zvonik brez križa. — Saj ga je vprašal, če so tam ob morju tako debeli menihi in cerkve brez križev, pa je pritrdil.

Torej to opazijo brezposelni ali magari prerišejo; debele duhovne in cerkve brez križev.

Seveda, dokler bodo brezposelni le debelost opažali in dokler v cerkvi ne bodo gledali križev, za kateri žari sonce poveljanja, bo težko.

Kmalu drugače na svetu...
V božjem Pismu je namreč zapisano, da je hišni gospodar, ki je šel

Odrinimo na globoko.

Naš teški i polovičarski čas zahteve močne duše, značajne, cele ljudi. Kajti, edino takši do mogli obdržati se na površini i klubovati vsem valovom modernoga brezboštva i pokvarjenosti. Toda ti značaji se ne rodijo, ne rastejo sami ob sebi. Nje moramo vzgajati, vzgajati po ednom vzoru, po ednom modelu, šteri je popolen, v šteroga se lejko oglednemo, od šteroga se lejko vse navčimo i dobimo, da postanemo močni, da postanemo popolni, da postanemo značajni. I te najlepši vzor našega odgajanja, našega šolanja i vpodabljanja je — Kristuš.

Človek, šteri šče biti duševno močen, šteri šče biti značajan — a to bi morali vsi biti — mora meti vngol lepih lastnosti i kreposti. So pa nešterne od teh, brez šterih človek ne more i ne sme biti, ar potem ne je več značajan, ar se brez njih zgubi v morji breznačajnežov, postopačov, brezpomembnih človečih dvonožcov.

Ljudje so se že od starih časov prokušali zdignoti kem več v jasne, svetle duhovne višine. Toda, to so bili samo poskusi. Vstajali so stari poganški velikani, zdigavali se na vrhove ljudskega znanja i umetnosti, a so končno omagali, spadnoli i se zblatili. Njihove misli, njihovi napor i ne so mogli obroditi cvetja kreposti i značajnosti.

Samo te, gda se je na obzorji človečega življenja prikazalo Sunce, Kristuš, vzor človeka i značaja, se je človečim sinovom odprla prava pot navzgor. Od toga dneva i časa kak da je vdrila reka močnih, značajnih ljudi, šteri nevstrašeno priznavajo Kristuša, da si s tem priznanjem kupijo zasmehavanje, vozo, preganstvo, smrt...

Kristuš je včio i vzgajao. Vzga-jao je s svojim življenjem, zgledom, z rečjov. — Bio je človek močatosti i dane reči. Vse, kajkoli je doživljal ali delao, dogajalo se zato, da se spuni, ka je bilo povedano, obečano od Boga ljudem skoz stoletja... Reč ednog dana nigdar ne spozvana. Ne je odstopo niti od črke: „Nebesa i zemlja prejdeta, ali moje reči ne prejdejo...“ Niti v Getsemani pred svojov najtežjov i najbole vročov življenjskov nalogov, gda je krv znojlo, gda je strašnoj smrti v oči gledao, je ne odstopo od svoje dane reči, ne je izvüsto. „Ne,“ nego je veren do smrti, sklonio glavo i spregovorilo: „oča, ne tak, kak jaz ščem, nego kak Ti želeš... Zgodi se Tvoja vola...“

Včio nas je, da bodemo značajni, značajni v močatosti i danoj reči. Hodo je med vnožinov i delio dobrote. Druge je nahanjüvao s čudežnim kruhom, a sam je živo od milošćine. Betežnike je ozdravljao, sam pa je trpo bolečine, vdarce biča, trnja, plüske. Dao sam vam zgled, da, kak ste mene vidili delati, tudi vi tak delate. Včio nas je, da bodemo značajni,

zgodaj zjutraj najemat delavcev za svoj vinograd, šel tudi pozno popoldne na trg in našel še mnoge, da so postapljali, in jim je rekel:

„Kaj stojite tukaj ves dan brez dela?“

Odgovore mu: „Nihče nas ni najel.“ Reče jim: „Pojdite tudi vi v moj vinograd!“

Ko se je pa zvečerilo, pravi gospodar vinograda svojemu oskrbniku: „Pokličite delavce in jim daj plačilo, začeniši od poslednjih do prvih!“ Pristopili so torej tisti, ki so prišli najpozneje in delali le eno uro, pa jih je izenačil z onimi, ki so prenašali težio dneva in vroćino: dobili so vsak po denarju.

Kdaj bomo doumeli veliko skrivnost te prilike, kdaj bodo brezposelni v vinogradu božjem iskali zaposlitve, v prekapanju, razmišljanju Njegovih opojnih istin, Njegove največje ljubezni, da se pod podobno opojnega Vina daruje pri najsvetejši daritvi.

Je že prišel tisti veliki Večer, da moramo — z učencema v Emaus — rotiti Gospoda: Ostani pri nas, ker se strahotno mrači?

Pa so naše oči „zadržane“, da ga ne spoznamo in žalujemo le nad Njegovim Trpljenjem.

Kdaj nam bo moral vsem reči: O nespametni in po srcu késni za verovanje vsega tega, kar so povedali

značajni v nesebičnoj lübezni i potrpežljivosti.

Tisti, šteri so se na življenja ednog približali k Njemi, bili so iznenadeni. Napunilo jih je čüvstvo: to je človek, v šteroga življenji i obnašanji ne najdemo greha; človek brez sence. I gda je stao pred najhüjšimi svojimi neprijatelji, pred farizeji, jih je zapitao: „Što od vas me more obdužiti greha?“ I smrtni neprijatelje so pred tem ogledalom poštenja i čistosti, pred tem največjim značajom v človečoj zgodovini, postali tihi, osramoteni poviseli glave i odišli...

Včio nas je, da bodemo značajni, značajni v poštenji i čistosti.

V vršenji svojega poslanstva je vngol trpo. Skažljivi farizeji so ga mrzili, nezahvalno lüdstvo ga je zapüščalo potem, ka se je nasitilo njegovih dobrot. Mučo ga je trüd z pomenjkanjom, pretila nevarnost i smrt. Ali ne je odstopo od svoje dužnosti. Nevstrašeno je stopo pred svoje preganjalce, svedočo za istino i bičo hüdo: „Jaj vam, pismoznanci i farizeji, skažljivci, ar ste spodobni pobeljenim grobovom, šteri se od zvünajdelate lepi i pravićni, a znotra ste puni smradü!“

Včio nas je, da bodemo značajni, značajni v obrambi istine i pravice.

Malo je dnes značajov. Skoro bi je morali s posvetom iskati. A kelko, kelko bi jih ravno potrebuüvao dnešnji čas! Preveč se zgüblamo v malenkostnih stvarih, preveč se izživljavamo v plitvosti i zvünešnjosti, preveč se pogrožamo v materijo, v zemlo, v človeka nedostojno vživljanje. Za globše i zvišenejšje misli, za resnejše probleme življenja nemamo časa, nemamo smisla. Takša razmišljanja se nam zdijo nemoderna, zastarela... Zato pa telko neupsehov, razočaranj, teških spadajov...

Znajmo pa, da mi lejko postanemo i moramo postati značajni. Naš čas to zahteve od nas. Odrhajmo se zato malo od naše prazne vsakdenešnjosti i pojdimo v šolo odgajanja i vpodabljanja največšega našega Vzornika i Vućitela — Kristuša. Bodimo ošvedočeni, da s tem našim korakom v globočino ne zgübiamo nikaj, pač pa vngol, vngol pridobimo.

Grački VIII.

Pošta.

B. M. Maribor. Knigo prinesite k Božiči. Lejko jo tudi obdržite. Hvala za vse. Feuš Lize domači. Vaše Novine so prišle nazaj z Francije, prosimo odgovora, da li je prišla domo, ali si je pa naslov spremenila.

Prodaj

hišo s sadonosnikom in njivo na Kamenščaku ob cesti pol ure iz Ljutomer. Pojasnila da Rudolf Mihalić, posestnik Kamenščar.

preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretpel in šel v svojo slovo?

Trpel, toda tudi v slavo šel!

Kdaj ga bomo tudi mi tako dolgo silili, da bo vstopil in z nami ostal, na veke, sedel k mizi, vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in nam dal?

In odprle se nam bodo oči in Ga bomo spoznali in vekomaj ne bo izginil izpred nas pri svoji božanski nebeški gostiji...?

Saj vem, da se vprašanje brezposelnosti ne da tako gladko rešiti. Toda tudi to vem, da ga bomo najprej in najbolje rešili, če ga bomo začeli reševati pri božji mizi, z lomljenjem božjega Kruha. — Pa nam bo vse drugo navrženo: lščite najprej božjega kraljestva in vse drugo vam bo navrženo.

Božje, nebeško kraljestvo pa je ravno podobno gospodarju, ki je šel zgodaj zjutraj najemat delavcev za svoj vinograd...

Kdaj bomo že „zgodaj zjutraj“, od rane mladosti začeli delati v Njegovem vinogradu? — Pa nas bo v poznem večem vse pogostil, kot apostole pri zadnji večerji, z božanskim Kruhom in Vinom, s svojo lastno Krvjo... Božja ptica pelikan, v veliki zimi izkryavela na lesu, da bi nas ogrela v najvećji bratski ljubezni...

„Telo Kristusovo, reši nas, Kri Kristova opoji...“

Dražbeni oklic.

Dne 13. decembra 1937 ob 10 uri bo pri podpisnem sodišču v sobi št. 22 dražba nepremičnin zemljiška knjiga k. o. Izakovci, vl. št. 12 B 13, 20, 26, 31, 36, 40 parc. štev. 91/784, hisa, dvor, vrt, sadovnjak in gospodarsko poslopje, vl. št. 89 B 34, 43, 49, 59, 54 parc. št. 181 njiva in vl. št. 197 B 10, parc. št. 94 pašnik ter vl. št. 198 B 7 parc. št. 151 pašnik, cenilna vrednost: 13.050 Din, vrednost pritukline: 270 Din, najmanjši ponudek: 6.525 Din.

Pravice, katere bi ne pripuščale dražbe, je oglašiti pri sodišču najpozneje pri dražbenem naroku pred začetkom dražbe, sicer bi se jih ne moglo več uveljavljati glede nepremičnine v škodo zdražitelja, ki je ravnal v dobri veri. — V ostalem se opozarja na dražbeni oklic, ki je nabit na uradni deski sodišča.

Okrajno sodišče v Dolnji Lendavi, dne 9. nov. 1937

Opr. st. P 561/36 - 10

OKLIC.

Tožeča stranka Raščan Stefan, pos. v Ploderščenici št. 6, je vložila proti toženi stranki Dominko Marija roj. Sobočan, pos. v Gomilici sedaj v Franciji radi izdanja prepisnega dovoljenja k opr. št. P 561/36 tožbo.

Narok za ustno razpravo se je določil na dan 15. decembra 1937 ob 9 uri dop. pred ter sodišču v sobi št. 22.

Ker je bivališče tožene stranke nezna-no, se postavlja Litrop Stefan, predsednik občine v Turnišču za skrbnika, ki jo bo zastopal na njeno nevarnost in stroške, dokler ne nastopi sama ali ne imenuje pooblašćenca.

Okrajno sodišče v Dolnji Lendavi, dne 12. nov. 1937.

I 746/37 - 13

Dražbeni oklic.

Dne 20. decembra 1937. dop. ob 11 uri bo pri podpisnem sodišču v sobi št. 22 dražba nepremičnin zemljiška knjiga k. o. Nedelica, vl. št. 63 B 20, 22, 24, parc. št. 531, njiva in travnik; vl. št. 119 B 10, 11a, parc. št. 530, njiva in travnik - obe zemljišči v naravi združeni; vl. št. 161 B 283, 368, 779, 968a, parc. št. 331, pašnik, sedaj travnik; vl. št. 80 B 25, 26, 27, 32a, parc. št. 433, njiva; vl. št. 113 B 10, 13, 18a, parc. št. 432, njiva - obe zemljišči sta v naravi združeni; vl. št. 188 B 11, 22, 28a, parc. št. 524, njiva in travnik; vl. št. 89 B 35, 43, 44, 48, 49, 55, 61a, parc. št. 341a - vodni mlin „Greda“; vl. št. 174 B 189, 299, 877, 1061a, parc. št. 550, pašnik; vl. štev. 228 B 20a, parc. št. 492, njiva - obe zemljišči sta v naravi združeni; vl. št. 151 B 18, 22a, 23a, parc. št. 437, hisa št. 20, dvorišče in vrt, parc. št. 488, travnik, vlož. št. 178 B 3a, 4a, parc. št. 552/435, hisa št. 21, dvorišče in vrt, travnik in njiva, parc. štev. 554/435, njiva, parc. št. 557/436, travnik - vsa zemljišča so v naravi združena in stoje na njih hisa št. 37 z gospodarskimi poslopji; zemljiška knjiga k. o. Dobrovnik vl. št. 460, B 5, 7, parc. št. 816, travnik; vl. št. 1088 B 5, 9, parc. št. 807, travnik; zemljiška knjiga k. o. Dolnja Lendava vl. št. 1298 B 8a, 10a, parc. št. 1060, vinograd, klet in travnik; vlož. št. 1304 B 8a, 10a, parc. št. 1234, vinograd in travnik v skupni cenilni vrednosti 119.950 Din.

K nepremičnini zemljiška knjiga k. o. Nedelica vl. št. 151 B 18, 22a in 23a ter vl. štev. 173 B 4a in 3a spadajo sledeće pritukline: 2 kravi 2 gosp. voza in potrebno poljedelsko orodje, k nepremičnini zemljiška knjiga k. o. Dolnja Lendava vl. št. 1298 B 8a in 10a pa 13 sodov različne velikosti, ena stiskalnica v dobrem stanju in se druge klet, potrebščine v skupni cenilni vrednosti 6.995 Din. Najmanjši ponudek /znasa 84.629 Din.

Pravice, katere bi ne pripuščale dražbe, je oglašiti pri sodišču najpozneje pri dražbenem naroku pred začetkom dražbe, sicer bi se jih ne moglo več uveljavljati glede nepremičnine v škodo zdražitelja, ki je ravnal v dobri veri. — V ostalem se opozarja na dražbeni oklic, ki je nabit na uradni deski sodišča.

Okrajno sodišče v Dolnji Lendavi, dne 29. okt. 1937.

I 595/37 - 8

Dražbeni oklic.

Dne 30. decembra 1937 dopoldne ob 9 uri bo pri podpisnem sodišču v sobi št. 22 dražba nepremičnin zemljiška knjiga k. o. Od-ranci vl. št. 78 B 25b, c, c, parc. št. 683 njiva, vl. št. 93 B 35b, c, c, parc. št. 1192 njiva, vl. št. 545 B 6b, c, c, parc. št. 513 njiva, parc. št. 811 njiva, vl. št. 546 B 31 b, c, c, parc. št. 250 njiva, vl. št. 593 B 6 b, c, c, parc. št. 105a stavbišče s hišo št. 237 do 9/80m, dvorišče, vrt in sadovnjak parc. št. 178 njiva, parc. št. 838 njiva, vl. št. 596 B 14 b, c, c, parc. št. 481 njiva, vl. št. 156 B 1786b, c, c, parc. št. 675 sedaj grmovje vl. št. 379 B. 1612 b, c, c, parc. št. 1156 njiva, vl. št. 451 B 1585b, c, c, parc. št. 150 sedaj senokos. Cenilna vrednost: Din. 1935, vrednost prituklin: 1 plug s kolci, brana, 1 gospodarski voz, 1 sod, 2 sode za žito vse do 1/3inke najmanjši ponudek: Din. 1.299.

Pravice, katere bi ne pripuščale dražbe, je oglašiti pri sodišču najpozneje pri dražbenem naroku pred začetkom dražbe, sicer bi se jih ne moglo več uveljavljati glede nepremičnine v škodo zdražitelja, ki je ravnal v dobri veri. — V ostalem se opozarja na dražbeni oklic, ki je nabit na uradni deski sodišča.

Okrajno sodišče v Dolnji Lendavi, dne 16. nov. 1937.

Gospodinjstvo.

Kisilo zelje pa meso...

Pred 25 leti.

Naša dobra mati so meli vsikdar preveč skrbi. Družina je bila močna, štela je 11 kotrig, — plača pa mala. Ništerni kradkovidci mislijo, ka samo dñeš ne vejo vertinje, ka bi dale v skledo. Joj, kak strašno se motijo! Tudi pred 25 leti so bile takšne družine — čüjte, poštene, pridne družine, štere so se branile dela i tak so mele velke skrbi zavolo hrane.

— Ka bomo kühali? so ponavljali tudi pri našoj hiži, dñen za dnevom, — se zna ne zato, ar je bilo vsega preveč, nego zato, ar je bilo — kak dñes dñen pri ništerni hiži — vsega premalo.

Mi deca bi samo rezance jeli: „Rezance, rezance nam skühajte matil — smo kričali mlajši. Dekla, Geta njej je bilo ime, mela je tak močne roke, ka nas je tak prekladala za šinjek — kak vinski bratje liter vina, — prosim, toj našoj Geti je ne bilo za rezance. Pomočnika sta včasih potegnili z nami, ali zadnjo reč so meli oča. Oni bi samo kisilo zelje jeli pa neso... Geti se je zasveto obraz, pravila je ne, ali lejko smo šteli na njenom okrogлом obrazi, ka to — zelje, kisilo zelje, bi rada, kisilo zelje z mesom, to je dišalo tudi njenomi želodci.

Mene je čemerila ta večna pesem od kisiloga zelja. Kisilo sem pravo: „Naš oča so preprosti človek, marofski kovač, oni ne vejo kak žmetne zobe ma slon, oni ne vejo, kama se postavi glagol v pošteno napisanom stavki, oni nemajo ne srednjih, ne višjih šol, zato so takši zeljač...“ Mlajši brat se je najrajši okoli oče sukao, on, šmrklavec, je tudi večkrat ž njimi potegno... On se je tudi navdühavao za zelje, prej to je najbolša jestvina... ali kda so ga skühali, te se je te moj mlajši brat pokvarjenec — zgübo, Ribe je lovio v Črnci, te ribe si je spekeo na pašniki i pojo, včasih brez krüha i vsikdar brez — kisiloga zelja.

Bog moj... kda je bilo to... Pred 25 leti! Dñes oče ne več, mati so že tudi davno rešeni skrbi zavolo obeda. Dñes mene mantra žena s stalnim dnevnim pitanjom, ka kaj bi skühala. Moji mali bi samo rezance jeli — z makom, z orehi, s kiselakom. I jaz? Jaz bi najrajši povedao: „Žena, skühaj nam — pa velki lonec — kisiloga zelja!“ Ja... düše dobre, življenje je liki velko, jako velko morje. Na to morje drapa s svojov strašnov istinov leteči čas, zato je to življenjsko

morje zburkano, — valovi. Kaj je dñes spodaj, ga vütro ponese gor razburkano valovje, — što je dñes prijateo mastnih rezancov, bo vütro glasao za kisilo zelje — z mesom...

Zakaj ne diši vsikar edna jed.

To je lepo pitanje, odgovor bo ešče lepši — čitüdi malo vučnjaški. Pa to mi ne zamerite poštvane vertinje, ar če bi zasükao te odgovor na vučnjaško pole, bi samo telko znao povedati, kak moj starejši sin, šteri vsikdar najde od stola, kda kisilo zelje kühamo i na pitanje — zakaj ne mara te jedi — pove: „Ar mi ne diši.“

„Dobro, ne diši ti, ali zakaj ti ne diši?“

„Veš sem pa povedao: ne diši mi...“

Tak ne bi prišli daleč, zato pa prosim, püstim malo fret, navčimo se nekaj. Što zna, kda nam pride v dobro ta mala vučenost.

— Glejte vertinje, ništerne bi mislile, ka ma človeče telo: glavo, šinjek, roke, noge, prsi, — da vidimo na glavi oči vüsta, vlase itd. Vse to je istina, istina je pa tudi to, ka so vse to jako velki deli našega tela. Človek — to je liki velka, jako velka hiža. V toj hiši mamó preklet, sobe, küjnjó, klet itd. Ali preklet — na peldo bodi djano — je samo eden vekši ali menši del hiže. Preklet ma stene, strop, pod, levi i desni kikeo itd. Oko tudi ma svoje vekše i menše dele: ma obrvi, zenico, trepalnice, vejice itd. Stena v preketi tudi ma ešče menše dele, je napravljena iz — ciglov. Ravnotak vsaki menši del našega tela ma ešče menše, z očmi ne vidne dele. To so — se zna — ne cigli, o ne, menši i mehkejši deli so to, pravimo njim: stanice.

Kak velka je edna stanica? Na eden milimeter jih lejko skladata do 100, ali ešče več. Z očmi je ne vidiš, tak majčkena je, stanico lejko zagledaš samo pod povečalnim glažom. Pravi mali mašinek je takši povekševalni glaž, pravijo njemi — mikroskop. Da, pod mikroskopom se vidijo najmenši deli našega tela, stanice. Eden sam prst na roki je zozidan iz več milijon takših malih stanic, celo telo iz nešteto milijonov. Vse te stanice so pa žive, vküper držijo kak dobra bratja, vse te stanice majo svoje opravilo, vse te stanice vküper so edna dobro i lepo vrejena država. (Ne zaman, ka jo je vsikdar dober i neskončno moder Bog stvoró, sebi na čast, düši pa v zveličanje.)

Vsi znamo, ka naše telo raste.

Vsako človeče telo ma svoj začetek v ednoj samoj stanici. Iz te edne stanice bo vsikdar več, deset, sto, milijon stanic, — rodi se malo dete, je, raste, od dneva do dneva je vekše, lübi mastne rezance, dečaka 45 leto svoje starosti — i je samo pa kisilo zelje z mesom. Leta letijo, nikda močno telo — oslabi, mož se spremeni v starca, komaj vaga polovico svoje nekdašnje teže. Lepoga dne pride bela žena — smrt i milijoni stanic se vrnejo ta — odkod so prišli — v zemlo. Ar pisano je: „Iz zemle si vzeti i v to zemlo se povrneš.“

Iz milijonov stanic postavleno telo teda raste, dela, na kraci povedano živi. Za to življenje potrebüje hrano. Drugo hrano za rast, drugo za delo. No zato ne diši vsikdar edna jed. Malo dete, štero raste, mora meti drugo hrano, kak pa že doraščeni možki, šteri že ne rastejo, pač pa delajo i pri deli ponücajo, porabijo dele svojega tela, kak to ponüca mlatilni mašin, šteromi moremo na novo postaviti dñes ta del, vütro drugoga.

Ka se pravi to — hrana.

„Hohol!“ — bi se zasmejao Drašek, šteri te vrstice čte, „na to pitanje bi pa že znao povedati svoje“. Na dobro, le povej, le...!

Pa bo nam Drašek naštevao:

„Hrana je: močnik, mlečni žganci, makove pogače, govenska župa, gibanci, žujca —...“

„Dobro, dobro, prijateoček, tebi že, ali mi smo povedali, ka zablodimo malo na vučnjaško pole, mi pod imenom hrana mislimo na druge reči.“

Na kakše pa?

Glejte, vertinje, naša telo raste, se ponüca (porabi, obrabi!) i dela. Za rast, za nadomestilo i za delo potrebüje nekaj, potrebüje — hrano. Dñes mamó za hrano rezance, župo, mleko, — ali bili so časi, kda takše hrane ne poznao človek i so dñes kraji i lüdje, šteri ne vejo, kaj je župa, kaj so rezanci, kaj je mleko. I itak so živeli lüdje brezi te hrane i živijo lüdje tudi dñes brezi te hrane. Mi pijemo vodo, — Ekimovci — ribjo mast. Mi jemo pšenični, ali rženi krüh, Kitajci pa rižovo kašo. Mi i oni mamó hrano, ar rastemo, delamo i nadomeščamo od vsakdanešnjega dela ponücame dele tela.

No, da ne bo preduga i prevučnjaška ta razlaga, pa na kratki povemo to, ka vsaka hrana, to je: mleko, mast, meso, rižova kaša, mlečni žganci, kürije bedro itd. ma tri poglavitne dele. Tej trije poglavitni deli morajo biti v vsakoj človečoj hrani, ar če jih ne v

njej potem to ne nikša hrana. Tej poglavitni deli so:

beljakovine,
škrob (i šterke) i
tolšča (tüčava, maščoba, mast.)

„Hu!“ bi se prestrašila ne edna dobra düšica, kda čte te vrstice, — „beljakovine, škrob, tolšče, kakše čüde bože so to?“ Nikaj strašnoga ne. Vse tri reči poznate, tüdi radi jete, samo ime vam je novo.

Beljakovine poznate v jajci, pravite — belak. Te belak v jajci, istina, je ne čista beljakovina, ar je puna vodé, ali belak ima tüdi dosta beljakovin. Potem — škrob. Toga strica tüdi poznate — samo pod drugim imenom. Deklina bi rada mela trdo stoječo spodnjo janko, dečko — trdo stoječi galer. Mati küpijo štirko ali škrob, pripravijo vročo peglo i mata deklina svoje, dečko tüdi svoje. Škrob je tak — štirka. Dosta škroba je v rženom krühi, v pogačaj, v krumplaj. Cuker je skoro čist — škrob. Ka pa tolšča? To je, poštvana vertinja — mast. Tolšče jemo, kda zabelimo žganke, kda nam postavite na stol mastne klobase, tüčno svinsko meso. Tolščo i škrob vküper vživamo, kda nam postavite na stol pečene krumple z ocvirki.

(Dale.)

CENE.

Penezl.	Dinarov vala:
Angleški funt	214.54—216.59
Nemška marka	17.40—17.54
Austrijski šiling	8.40
Vogrski pengö	8—8.76
Grčka lira	31.50
Amerikanski dolar	43.80
Holandski goldinar	23—24
Švicarski frank	9—10
Belgijska belga	7.37
Italijanska lira	2.31
Francoski frank	1.40
Češka korona	1.54

Zrnje. 100 kg. v dinaraj: pšenica 210, žito 205, oves 150, kukorica 100—110, grah 110—180, ječmen 110—125, proso 130, hajdina 150.

Živina. Kg na živo vago v dinaraj: jünci debeli 6.50—6.75, poldebili 4.75—5.75, bilki za klanje 4.20—4.50, krave za klanje 3—4, plemenske krave 3—8.65, krave za kolbase 2—8.50, telice 4.70—5.50, teoci 7.50—5, praščici 8.50—9.25, plemenski prasci 5—6 tjeđnov stari 115—140, 7—9 tjeđnov stari 120—150 Din. po falati. Konji 3000—3500 Din.

Najlepša Miklavževa darila

se dobijo samo pri
SIDONIJI NOVAK, slaščičarna,
M. Sobota. CENE NIZKE.

M. Balažic:

Svojemu učitelju — v spomin.

(Jos. Aničiču † 1. okt. 1937.)

Nimam namena, orisati njegovega življenja, samo nekoliko bi rad odgrnil zaveso, da bi se vsaj malo ustavili pri njegovi blagi düši. Naj bo to skromen izraz verne hvaležnosti do njega, ki sem ga tako prirčno ljubil in spoštoval.

Takoj po prevratu je prišel med nas, v kraj, razvpit in zaznamovan s strašilom „Sibirija“, ogrel je nas, ki smo plaho sedeli v klopih, s svojim božajočim pogledom in je med nami vstal. Videl je našo zavrženost in zapuščeno, sirote, ki so jih vzrejali madjarski učitelji, zastavil je plug v neobdelano njivo naših src in mi smo ga vzljubili, prirčno in toplo, saj smo čutili, da je tudi on vzljubil nas in našo zemljo.

Nam, kakor testo mehkim in voljnim, je vlival v naše žejne düše znanje, tako preprosto in zanimivo, da so nas starši s težavo pridržali doma na najnujnejša dela.

Znal je vdihniti v mrke predmete pestro življenje: risali smo zibajoče se mline na Muri, lasje so se nam ježili ob spoznavanju jeznih in maščevalnih slovanskih bogovih, tekmovali smo pri računanju vsebine sodov, razgledovali smo se po evropskih in drugih državah, verižili pesmice in spisovali naloge z lepimi naslovi.

Bil je najboljši učitelj in vzgojitelj, kar jih je nadzornik poznal. Še

več! Bil nam je tudi dober katehet. In pri tem je imel morda še več uspeha kakor pravi katehet, ko nam je polagal na srce ljubezen do Boga, naj redno hodimo k maši, saj se je samo zato učil na harmonij igrati, da je vodil petje v cerkvi in krščansko pozdravljamo, sadil v nas ljubezen do bližnjega, naj spoštujemo domače, ostarele starčke in ženice in cepil ljubezen do domovine v naša srca, ne tisto kričavo ter napihnjeno domoljublje, ampak ljubezen, ki je pripravljena se žrtvovati za svoje in narod, četudi za ceno življenja, ljubezen, kakor so jo občutile blesteče zvezde Slomšek, Strossmayer in njegov ljubljeneč — Gregorčič.

Saj pa res ni bilo Gregorčičeve pesmi na gimnaziji, ki se je že ne bi pri njem naučili. S kakim toplim občutjem in doživelim podajanjem nas je učil, na priliko tisto za Vse svetnike:

na tisto tiho domovanje,
kjer mnogi spē neozdradno spanje,
kjer kmalu, kmalu dom bo moj
in — tvoj.

Kmalu, prekmalu je našel svoje domovanje, moral je dati življenju in svoji prirčno ljubljeni soprogi slovo in se podati v nebo v dobi moške zrelosti.

Učil nas je prvi prebirati knjige s svinčnikom v roki, da smo si nerazumljive ali tuje besede zapisovali v zvezek. Ni mogel trpeti brezsmiselnega branja, še manj bahavega in našopirjenega znanja brez srčne plemenitosti. Bil je zato neizprosno sovražnik hinavščine in laži, tako da se

v svoji odločni poštenosti ni bal nastopiti tudi na javnem plesu zoper nedostojne pogovore in obnašanje. Zato je užival ugled pri vseh brez ozira na strankarsko ali politično pripadnost.

Dobro še pomnim, kako nas je resno pokaral, ko smo se v šoli smejali tistim, ki so nas komaj dohajali v učenju: — Mnogo raje vidim, da nesete v življenje manj znanja pa več poštene odkritosrčnosti.

Tako je štiri leta oblikoval naše düše. Potem pa je preišel tisti nepozabni dan: ravno pred dvanajstimi leti, se je poslavljajal od nas. Zaradi krhkega zdravja gopé je zapustil ravnino ob Muri ter se naselil v lepi, gorski Polšušk. Težko mu je bilo za nas, kakor oče nas je zapuščal. S solzami v očeh nam je vsem učencem po vrsti podajal roko v slovo in vsakemu dal še primerno besedo na pot. Tako se poslavljajo družinski očeti od doma, kadar odhajajo v svet. Nismo ga mogli pozabiti: mi smo mu pisali in on nam je z veseljem odgovarjal ter vedno še vzgajal.

Takrat po maturi, ko sem ves razdvojen iskal pravi korak za vstop v življenje, mi je dejal ob obisku pri njem: — Največ dobrega more napraviti le duhovnik, to sem sprevidel. Če bi mi bilo dano še enkrat stati pred izbiri poklica, bi se odločil za duhovnika, ker sam čutim, da bi veliko več dobrega mogel napraviti takrat.

In tu, ob teh besedah, je moje omahovanje za poklic, dozorelo v trden sklep.

Vsake počitnice me je prijazno

povabil k sebi, kjer sem bil njegov gost in njegove ljubeznive in darežljive gospe. Nekoč je nanesel razgovor na svetovne nazore. Če se je držal naprednjaškega nazora, mi je vendar dejal: — Najhujši zločin, ki si ga morem misliti, je iztrgati otrokom vero iz srca. Kako naj ostane brez vere še dober in plemenit?

Pozneje, ko se je primaknil bliže Ljubljani, k prijaznemu sv. Jakobu ob Savi, sva tudi tukaj prešla v razgovorih na gimnazijsko življenje ter mu omenil, kako malo vzgoje se dá v gimnaziji in takrat si je zaželel: — Če ne bi imel toliko let, (bilo mu je takrat štiridesetdevet let), bi se po končani gimnaziji opisal na vseučilišče, samo da bi postal profesor in dal dijakom to, kar največ potrebujejo — dobre in poštene vzgoje.

Potem se nisva videla več, zadnjič sem mu takrat stisnil rokó, tako naglo nas je zapustil.

Dovršil je po božjem načrtu svojo življenjsko pot ter se preselil v rajske višave, kakor pravi njegov ljubljeneč: ... saj našel si na božjem nebi, kar tukaj si zastonj iskal.

V teh dneh, okrog Vseh svetnikov, ko bodo plavale pesmi zvonov nad vasjo in grobovi, ko bodo znanci hodili k njegovemu svežemu grobu, ki je še vedno z venci zasipan in z rožami zasajen in molili za pokoj njegove düše, bo tudi on prosil za nas in naš narod, za katerega je živel in se trudil.

Daj nam Bog še več hiš, kjer bi se rodili taki učitelji.